

Şiddet-i Zuhûr

Güneşi hayalen büyütüp, semâvatın her yerini ihâta ettirdiğiniz takdirde, artık güneş diye bir şey göremezsiniz. Güneş bu hâlde “şiddet-i zuhûrundan gizlenmiş”tir.

Diğer taraftan güneşin her tarafı ihâta etmesi hâlinde gece de olmayacağı için, ışık diye bir şeyden bahsetmek de müşkülleşir. Bu hâlde, güneşin ışığı da şiddet-i zuhûrundan gizlenmiş olur.

Bunun basit bir misâlini, yemek ile havayı teneffüs etmenin mukayesesinde de görüyoruz. İnsan bir günde iki veya üç defa yemek yediği için, yemeye başlarken **bismillâh**, bitirirken de **elhamdülillâh** demek hatırına gelebiliyor. Halbuki havaya yemekten çok daha fazla muhtaç olduğu ve onsuz bir dakika bile yaşayamadığı hâlde, nefes alırken ve verirken mezkûr kelâmları söylemek hiç hatırına gelmiyor. *Havayı teneffüs etmek insanın bütün zamanını ihâta ettiğinden bu şiddet-i zuhûr, havayı insan nazarından gizleyebiliyor.*

Aynı şekilde, insanın en zahir olan vasfı hayatı olduğu hâlde, hayatını göremiyoruz. Bu noktada, tabiri câizse, insan ruhu da şiddet-i zuhûrdan gizlenmiş oluyor.

Cenâb-ı Hakk’ın zat-ı Akdes’i gibi tasarrufatı da bazen şiddet-i zuhûrdan insan nazarından gizlenebiliyor. Hâlik-ı Zülcelâl’in kudreti, ilmi ve diğer sıfat ve esmâsı, umum kâinatı ihâta ettiğinden ve insan bu esma ve sıfatın tecelliyatından bir an olsun hariç kalmadığından, bazen ülfet ile gaflete düşüp çok zahir ve bahir tasarrufatı göremiyor.